

Dideli vieneragiai moka beveik viską ir kone viską geriausiai, tik pramogauti jiems nelabai sekasi. Todėl Žvaigždelė mieliau leidžia laiką su Karlu ir Trikse. Tai geriausi Žvaigždelės draugai, su jais daug smagiau.

– Kaip norėčiau mokėti gerai skraidyti, – sako mažoji vieneragė, kai jiedvi su Trikse skrieja per Plaštakių upelį.

Triksė juokiasi.

– Juk moki!

– Bet tik kartais. Ir tik iki tavo namelio medyje. O noriu pakilti iki naktinio dangaus, kaip Karlas! Tada galėčiau aplankyti žvaigždes.

Žvaigždės virš Norų miško spindi taip skaisčiai, kad trims draugams nelieka nieko kita, tik slapčia sprukti iš lovų. Jie sėdi prie Triksės namelio, pro šiaudelius siurbčioja šėivamedžių limonadą ir žvelgia į dangų.

Karlui tai labai patinka. Dienomis jis apsnūdęs, nes tikrutėlis šikšnosparnis žvalus būna tik sutemus.

Norų miške viskas kaip visada.
Keli suaugę vienaaragiai kikena iš negrakštaus Žvaigždelės
nusileidimo. Bet Žvaigždelei nė motais. Juk ji ką tik buvo viršuje,
pas žvaigždes!

Jos kojos dar dreba kaip pudingas, tačiau vienaaragė narsiai atsistoja
ir papurto karčius. Aplink pažyra žvaigždžių dulkės.

Kiti vienaaragiai ūmai nuščiūva.

Pirmą kartą gyvenime Žvaigždelė džiaugiasi, kad nėra tokia kaip
visi. Nė vienas kitas vienaaragis nesileidžia nosimi į žolę. Bet nė vienas
kitas neturi draugės žvaigždės.

O pildyti norus stebuklingu ragu Žvaigždelė dar tikrai
išmoks. Tikrų tikriausiai!

